

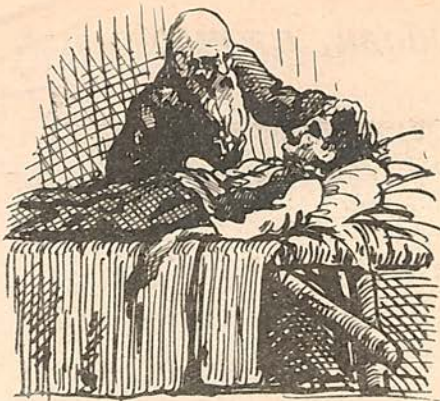
ния предъ вратата падналь мжжъ, той прекъсна молитвата си и стана. Доближи се до дървеното легло, гдето бѣше положень ранения, и погледна измъченото му брадясало и слабо лице. Отведнажъ очитъ му се втрениха. Стариятъ игуменъ потрепери. Въ полумъртвия мжжъ той позна сина си, когото отдавна не бѣше виждалъ.

— Татко... прошепнаха безкръвнитъ устни на умиращия, — татко, азъ дойдохъ... бѣхъ въ Перушица... покаяхъ се... дойдохъ да ми простишъ...

Отецъ Хрисанъ стоеше като изумень. Болезнени спомени нахлуха въ главата му. Преди години той имаше хубава, трудолюбива жена и силенъ, пѣргавъ синъ. Обичаше ги и бѣше щастливъ. Но жена му умрѣ, синътъ му забѣгна изъ Стара-планина, събра се съ разбойници и скоро славата му, страшна и зловеща, долетѣ до честния му баща. Покрусенъ отъ това, Хрисанъ прокле сина си, покалугери се въ тоя манастиръ, прекъсна всѣкакви отношения съ външния свѣтъ и срѣдъ планинската самота доживяваше последнитъ си дни.

— Татко, прости ми... азъ умирамъ... и те моля за прошка... лошъ бѣхъ... но все пакъ... жертвувахъ се за България... борихъ се съ турцитъ срѣдъ пожаритъ на Перушица, която загина... борихъ се до край... раниха ме когато се криехъ изъ Балкана... и преди да умра... дойдохъ при тебе да ми простишъ.

Умиращиятъ млъкна. Краката на стария игуменъ се подгънаха. Той колѣнчи предъ дървеното легло и съ сухата си ржка, трепереща отъ вълнение, замилова разрошената

коса на сина си. Бащинитъ му очи се взираха въ бледото, изпито лице и съ учудване, примѣсено съ гордостъ, се вглеждаха въ окървавеното бунтовническо облѣкло.

— Прощавамъ ти, синко, щомъ си служилъ на измъчената ни родина. Велико нѣщо е да се пожертвувашъ за нея, това е най-висшиятъ човѣшки дългъ. Туй, що си направилъ, е достатъчно изкупление на грѣховетъ, които извърши въ неразумната си младостъ.

Лицето на умиращия свѣтна. Стори му се, че наоколо сияеше нѣкаква чудна неземна свѣтлина. Очитъ му блеснаха и кротко се спрѣха на блещукащото кандило, отъ кждето съ участие го гледаше Божията майка. Следъ малко той издѣхна.

Тогава стариятъ игуменъ склопи очитъ му и продължи молитвата си. Той се молѣше за тѣзи хора, които гинѣха сега въ горящитъ села и градове изъ Срѣдногорието и широкото тракийско поле. Отъ потъмнѣлитъ му огъ старостъ очи се плзнаха две едри, бистри сълзи и като елмази паднаха въ полумрачната килия.

ГРАДИНАРЧЕТА,

прочетохте ли ЧУДНИЯ РОМАНЪ НА
КУМЪ ЛИСАНЪ?

Ако не сте, побързайте да се снабдите съ него. Потърсете го въ най-близкия книжаръ! Това е книга тъкмо за васъ!